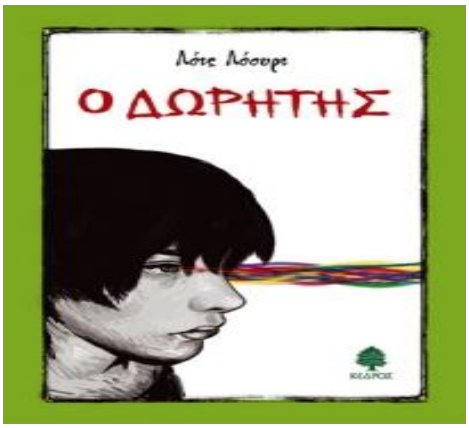

1 α) *Η πραγματική ζωή κρύβει πολλά συναισθήματα, άλλοτε ευχάριστα και άλλοτε δυσάρεστα. Όμως, σε μια φυσιολογική ζωή ο πόνος, η λύπη, η αγωνία είναι συναισθήματα φυσιολογικά και μερικές φορές απαραίτητα, καθώς είναι σίγουρο πως η ζωή θα ήταν ανούσια αν όλα αυτά απουσίαζαν. Ποια είναι, όμως, η ιδανική ζωή; Είναι αυτή που σου αφήνει περιθώρια να ζεις με συναίσθημα, είτε αυτό είναι καλό είτε όχι, ή αυτή όπου όλα είναι τυποποιημένα και πλήρως ισοπεδωμένα από πλευράς συναισθημάτων;*

Ο «Δωρητής» με οδήγησε σε μια πληθώρα σκέψεων και συναισθημάτων. Φυσικά προβληματίστηκα ιδιαίτερα με ορισμένα γεγονότα. Η πιο έντονη σκέψη που μου δημιουργήθηκε είναι πως πραγματικά πρέπει να εκτιμούμε, να απολαμβάνουμε και να ανταποδίδουμε την αγάπη που μας χαρίζεται από τους αγαπημένους μας. Πρέπει να ενθαρρύνουμε με κάθε τρόπο την ελεύθερη έκφραση της και να την προσφέρουμε απλόχερα, καθώς είναι κάτι που πραγματικά κάνει τον άλλον να νιώθει υπέρτατη ευχαρίστηση. Η ελευθερία βούλησης είναι μια ακόμα σημαντική και απαραίτητη παράμετρος στη ζωή μας, καθώς καθορίζει το ποιοι πραγματικά είμαστε, ποια είναι τα όνειρα μας, οι στόχοι μας. Η δημιουργίας μιας τυποποιημένης ζωής, προκαθορισμένης και προγραμματισμένης μέχρι και στην τελευταία λεπτομέρεια από κάποιους άλλους και η στέρηση της ελευθερίας των επιλογών μας, μας

στερεί το δικαίωμα της επιλογής, τον ενθουσιασμό και την έξαψη που σου δημιουργεί μια πρόκληση, αλλά και το απόλυτο συναίσθημα ευχαρίστησης που σου δημιουργεί η επιτυχία επίτευξης του στόχου σου.

Ο «Δωρητής» φαίνεται να συγκρατεί μέσα του όλες τις άσχημες αναμνήσεις και να τις μεταδίδει σε ένα μικρό δωδεκάχρονο αγόρι και αυτό με οδήγησε στη σκέψη μιας κοινωνίας όπου ουσιαστικά αρνείται να αντιμετωπίσει τα προβλήματά της και που δημιουργεί έναν ψεύτικο κόσμο απαλλαγμένο από προβλήματα, ο οποίος, όμως, σου δίνει μια αίσθηση σιγουριάς και ασφάλειας. Το γεγονός αυτό με προβληματίσε ιδιαίτερα, καθώς συνέκρινα την κοινωνία του «Δωρητή» με την κοινωνία του σήμερα, η οποία είναι γεμάτη κάθε είδους προβλήματα, τα οποία, όμως, μπορούμε να τα αντιμετωπίσουμε, αν μοιραστούμε τις άσχημες αναμνήσεις μας, τα προβλήματα μας, τον πόνο μας με τους συνανθρώπους μας, και ίσως αυτή η πρόκληση να κάνει τη ζωή μας πιο ενδιαφέρουσα από αυτή του «Δωρητή». Τέλος, προβληματίστηκα ιδιαίτερα και ήλθα αντιμέτωπη με διάφορα ερωτήματα για τη ζωή.

Σίγουρα, όμως, το μεγαλύτερο ερώτημα ήταν αν μπορεί να υπάρχει ιδανική ζωή. Μετά από πολλή σκέψη υποστηρίζω πως η ιδανική ζωή δεν είναι σίγουρα αυτή που ζούμε, αλλά ούτε και αυτή του ήρωα μας. Όμως, μπορεί να υπάρχει ιδανική ζωή; Σίγουρα υπάρχει και είναι η ζωή που φαντάζεται και ορίζει ο καθένας μόνος του ως ιδανική. Ουσιαστικά η ιδανική ζωή είναι η ζωή όπου είσαι ελεύθερος, όπου μπορείς να κυνηγήσεις τα όνειρα σου, μπορείς να θέσεις εσύ από μόνος σου τους στόχους σου και να προσπαθήσεις να τους πετύχεις. Άρα ιδανική ζωή είναι σίγουρο πως μπορεί να υπάρχει, όμως αναμφισβήτητα δεν ακολουθεί κανόνες και προγράμματα που επιβάλλονται από άλλους, είναι αόριστη και είναι αυστηρά προσωπική. Εμείς την ορίζουμε και την γεμίζουμε με συναισθήματα, όπως χαρά, αγάπη, ευτυχία, επιτυχίες αλλά

και λύπη, πόνο, αποτυχίες, γιατί χωρίς αυτά ποτέ δεν θα καταφέρουμε να νιώσουμε την απόλυτη ευχαρίστηση όλων των καλών και όμορφων συναισθημάτων.

Συνοψίζοντας ο «Δωρητής» και ο «Δέκτης» με γέμισαν σκέψεις, προβληματισμούς και ερωτήματα κυρίως για το αν υπάρχει η ιδανική ζωή και αν θα ήθελα να ζήσω εκεί. Η απάντηση μου είναι όχι! Μου αρέσει η πρόκληση της επιτυχίας των δικών μου στόχων!

β) *Αν είχες τη δυνατότητα να «φτιάξεις» εσύ έναν ιδανικό κόσμο, πώς θα ήταν αυτός;*

Αν είχα τη δυνατότητα να φτιάξω ένα δικό μου φανταστικό κόσμο, θα ήταν γεμάτος από συναισθήματα και από ταπεινούς ανθρώπους που αγαπούν αυθόρμητα και ειλικρινά, με δικό τους χαρακτήρα και προσωπικότητα. Σίγουρα, ο κόσμος μου θα είχε χρώματα και μουσική, όπως η ομορφότερη ανάμνηση του «Δωρητή». Επίσης, θα είχε αγώνα, δεν θα υπήρχε ανταγωνισμός και αντιπάθειες, όμως, θα υπήρχε συνεχής αγώνας και προσπάθεια για επιτυχία. Θα κάναμε λάθη, θα είχαμε αποτυχίες και έτσι θα μαθαίναμε και θα βελτιωνόμαστε. Ο κάθε άνθρωπος θα αγαπούσε τους συνανθρώπους του, θα τους συμπαραστεκόταν και θα τους βοηθούσε.

Δεν θα υπήρχε ο καλός και ο κακός. Στον ιδανικό μου κόσμο δεν θα υπήρχαν εγκληματικότητα, δολοφονίες, απαγωγές και όλες οι παρόμοιες απάνθρωπες πράξεις. Θα ήταν ένας κόσμος με ελάχιστους κανόνες, μόνο για τα απαραίτητα, βασισμένος στον σεβασμό των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και της ανθρώπινης ελευθερίας εκφρασμένης σε όλες τις μορφές της. Η φαντασία μας θα ήταν ελεύθερη και θα καθοδηγούσε τη δημιουργικότητά μας. Θα μπορούσαμε να κάνουμε πράγματα που η φαντασία μας δεν μας αφήνει να αντιληφθούμε. Θα

ζούσαμε σε έναν κόσμο με χαρά, χωρίς να χάνουμε τους αγαπημένους μας. Θα ήταν ένας κόσμος γεμάτος ευκαιρίες και προϋποθέσεις για να καταφέρουμε να πραγματοποιήσουμε τα όνειρα μας και όταν τα καλύτερα όνειρα μας καταφέρουν να πραγματοποιηθούν, σίγουρα θα είναι ένας ιδανικός κόσμος.

2 α) *Αν ήσουν εσύ ο Δωρητής Μνήμης ποια συναισθήματα και ποιες εμπειρίες θα διάλεγες να μεταδώσεις σ' έναν άνθρωπο που δεν έχει βιώσει ποτέ κανένα συναίσθημα;*

Ο «Δωρητής» έχει την ευθύνη της μετάδοσης των συναισθημάτων στους δέκτες του, μια ευθύνη πολύ σημαντική εφόσον είναι αυτός που θα διαμορφώσει τους μελλοντικούς χαρακτήρες των ανθρώπων. Για τον λόγο αυτό το πρώτο και βασικότερο συναίσθημα που θα «μετέδιδα» είναι αυτό της αγάπης, με την εικόνα μιας μητέρας που προσέχει και μεγαλώνει με αγάπη το παιδί της. Διότι η αγάπη είναι το πιο όμορφο συναίσθημα και η έκφραση της μέσα από την πιο αγνή μορφή της, την μητρική αγάπη, είναι ο καλύτερος τρόπος που θα μπορούσε ένας νέος άνθρωπος να γνωρίσει και να καταλάβει καλύτερα τον κόσμο και να αγαπήσει τον εαυτό του και τους άλλους. Δεν θα παρέλειπα να μεταδώσω χαρά, άφθονη χαρά για να εκτιμά τα πιο απλά και μικρά πράγματά στη ζωή του. Επίσης, θα του μετέδιδα λύπη και απογοήτευση, αφού είναι ο μοναδικός τρόπος να καταλάβει την αξία της χαράς που μπορείς να απολαύσεις ακόμα και από τα πιο απλά πράγματα.

Από την άλλη πλευρά θα του μετέδιδα την εμπειρία της αποτυχίας και της ήττας σε ένα άθλημα ή σε έναν στόχο που έχει θέσει, γιατί είναι ο μόνος τόπος να κατανοήσει την αξία της προσπάθειας και τον ζήλο που πρέπει να δείξει για να πετύχει κάτι που θέλει πάρα πολύ. Μέσα από τις μικρές αποτυχίες γεννιέται το πείσμα και η θέληση για να προσπαθήσεις

περισσότερο, για να γίνεις καλύτερος και να πετύχεις τους στόχους σου. Τέλος, θα μετέδιδα την εμπειρία της νίκης σε κάτι που αγαπάς και θες να πετύχεις, από έναν απλό αγώνα μέχρι έναν πολύ σημαντικό διαγωνισμό. Μέσα από αυτήν θα του μάθαινα το συναίσθημα του πάθους για τη ζωή και του ασυγκράτητου ενθουσιασμού για την επιτυχία, ένα πολύ όμορφο συναίσθημα για τον καθένα μας.

β) Ποιο ρόλο παίζουν οι αναμνήσεις στη δική σου ζωή; Γιατί είναι πολύτιμες; Ακόμα κι αν αυτές είναι δυσάρεστες, γιατί είναι τόσο σημαντικές;

Οι αναμνήσεις είναι πολύ σημαντικές για τον καθένα μας. Οι όμορφες αναμνήσεις μας βοηθούν κάθε στιγμή να ξανανιώσουμε όμορφα, να γελάσουμε, ακόμα και να μελαγχολήσουμε. Οι άσχημες αναμνήσεις μπορεί να μην είναι τόσο ευχάριστες, όμως κι αυτές με τη σειρά τους αποτελούν μικρά διδάγματα για τη ζωή μας.

Για μένα προσωπικά είναι ιδιαίτερα πολύτιμες , ανεξάρτητα από το αν είναι καλές ή κακές. Είναι πολύτιμες γιατί μπορούν να μας κάνουν να διορθώσουμε κάτι που κάναμε λάθος στο παρελθόν, ενώ μας γεμίζουν με συναισθήματα που μπορεί να είναι άλλοτε καλά και άλλοτε κακά. Πολλές από τις αναμνήσεις μας είναι δυσάρεστες. Όμως, ακόμα και αυτές είναι σημαντικές γιατί μας κάνουν δυνατότερους και πιο σκληρούς ώστε να αντιμετωπίσουμε καταστάσεις. Τέλος, κάθε ανάμνηση είναι ιδιαίτερα σημαντική και ξεχωριστή για εμάς γιατί μας βοηθά να βελτιώνουμε συνεχώς τον χαρακτήρα μας.

3. *Αποτύπωσε τον σχολιασμό και τη σκέψη σου με αφορμή τις σελίδες του βιβλίου:*

- *Η* Επιτροπή των Πρεσβυτέρων *ρυθμίζει κάθε πτυχή της ανθρώπινης ύπαρξης, παρακολουθεί και ελέγχει τα πάντα (*Big Brother*), χάνεται κάθε ελευθερία και κατευθύνεται η ανθρώπινη βούληση και δράση. Η θέση κάθε ανθρώπου στην «*ιδανική*» κοινότητα είναι αυστηρά καθορισμένη, ώστε να ωφελείται ο ίδιος αλλά και ο κοινωνικός του περίγυρος.*
- *Αντίθετα, στη σελ. 155 αναφέρει: «*κατάλαβε τη χαρά της ατομικότητας, του να είσαι ξεχωριστός, ιδιαίτερος και υπερήφανος*...».*

Επομένως, το ενδεχόμενο μιας ισοπέδωσης και ομοιομορφίας, ειδικά στη σημερινή εποχή, ποιους κινδύνους εγκυμονεί; Πώς μπορούμε να αντισταθούμε; Ειδικότερα οι νέοι άνθρωποι πώς μπορούν να αντιστέκονται στη μαζοποίηση και να διαφυλάσσουν την προσωπικότητά τους;

Η ζωή του καθενός είναι ελεύθερη. Το νόημα της ζωής είναι να ακολουθείς τα όνειρα σου ανεξάρτητα από τον υπόλοιπο κόσμο. Όμως, στον κόσμο που ζει ο «Δωρητής» και ο «Δέκτης» όλα είναι διαφορετικά. Η ζωή τους είναι προκαθορισμένη. Η επιτροπή των Πρεσβυτέρων παρακολουθεί και προγραμματίζει τη ζωή όλων, γεγονός άκρως καταπιεστικό. Κατ' αυτόν τον τρόπο παιδιά, όπως ο Τζόνας, δεν είχαν τη δυνατότητα να ακολουθήσουν τα όνειρα τους, να κάνουν λάθη, ούτε να νιώσουν συναισθήματα. Ο κόσμος του «Δωρητή» ήταν ένας κόσμος πλήρως προγραμματισμένος, δίχως ανατροπές, όπου όλα ήταν κανονισμένα από τη νεαρή ηλικία, έτσι ώστε στον φαινομενικά «ιδανικό» κόσμο όλοι να ήταν ευχαριστημένοι.

Στη συνέχεια, όταν ένας άνθρωπος χωρίς συναισθήματα και με μια μηχανική ζωή, ένιωσε την ανεξαρτησία, τη χαρά του να είναι μοναδικός και ξεχωριστός, να έχει μια προσωπικότητα που επιλέγεις, να έχει τα δικά του όνειρα, να ακολουθεί τις δικές του επιλογές, συνειδητοποίησε ότι πλέον δεν μπορούσε να ζει σε έναν τέτοιο τυποποιημένο κόσμο. Συνειδητοποίησε την καταπίεση και τη μοναξιά που βίωνε σε αυτόν τον

Ένιωσε κενός ανάμεσα στους ανθρώπους, που ένιωθαν χαρούμενοι και διαφορετικοί, χωρίς να γνωρίζουν τι πραγματικά σημαίνει διαφορετικότητα. Αυτό που μέσα σε αυτόν τον κόσμο φαινόταν πιο ειρωνικό ήταν η «αποδέσμευση» του ενός από τα δύο δίδυμα, για να μην υπάρχουν δύο ίδιοι άνθρωποι σε έναν κόσμο, που ήθελαν να είναι όλα πανομοιότυπα και τυποποιημένα.

Ο κόσμος του «Δωρητή», που είναι ένας κόσμος ομοιόμορφος και τυποποιημένος, είναι σαφώς ένας κόσμος που ισοπεδώνει τις ξεχωριστές προσωπικότητες του καθενός και εξαφανίζει κάθε δυνατότητα λαμπρά μυαλά να μπορέσουν να αναπτυχθούν και να διακριθούν. Είναι ένας κόσμος που ένας «ηγέτης» μπορεί να καθοδηγεί τους πολλούς, οδηγώντας τους ακόμα και στην καταστροφή. Είναι ένας κόσμος που μπορεί να οδηγήσει ακόμα και στην καταστροφή.

Η διαφύλαξη της ξεχωριστής προσωπικότητας του καθενός και η ελευθερία της έκφρασης είναι βασική προϋπόθεση για την διατήρηση ενός ελεύθερου κόσμου. Η εκπαίδευση των ανθρώπων και η καλλιέργεια τους θα αποτελέσουν το μοναδικό μέσο εξασφάλισης όλων των προϋποθέσεων για έναν ελεύθερο κόσμο.